

מהבטן

נירית לבב פקר

נירית לבב, אמנית ומעצבת, נולדה בשנת 1963, נשואה ואם לארבעה בנים. בשנת 1987 סיימה לימודי אופנה ב - Parsons School of Design בניו יורק ולאחר מכן פיתחה קריירה בתחום עיצוב אופנה, תוך מיקוד בשמלות כלה. בשנת 2000 התחילה ליצור במקביל לעיסוקיה ולהרחיב את השכלתה בלימודי צורפות, אובניים, פיסול קרמי ופיסול בברזל.

את מרבית הכשרתה כאמנית קיבלה נירית בבית המלאכה לתפאורות של אביה, צבי לבב ז"ל, שנחשב למקצוען בתחומו. היא נהגה להגיע בחופשים לעזור לאביה, שבין היתר לימד אותה לרתך ולעבוד עם חומרים שונים ובעיקר לא לחשוש להתנסות, לחוות וללמוד. את המכלול השלימה אמה, מורה למלאכה ותופרת כתחביב.

מגוון החומרים והמלאכות אליהן נחשפה מילדותה המוקדמת עד בחרותה השפיע עמוקות על התנהלותה כיוצרת והשפיעו על נטייתה ואהבתה למחזור. היא מעידה על עצמה שהיא אספנית כפייתית של "ג'אנק", מיני חומרים שהיא אוספת מתוך סקרנות ועניין, וברגע שבו יש מספיק מהחומר היא מתחילה ליצור.

בזמן היצירה מחפשת נירית וחוקרת ללא הרף את השונה, האחר, האינדיבידואלי, תוך כדי התנסות בחומרים שונים שמעוררים את דמיונה. היא נהנית "להפיח חיים" בחומר, לבצע עבודת כפיים, להפתיע ולרגש את עצמה.

הסדרות המוקדמות מבליטות את יכולתה ליצור ממגוון חומרי גלם ממוחזרים: בעיקר מתכות (גלגלי שיניים ומסבים, אדני רכבת, מפתחות ומסמרים ישנים וכו'), פסולת (נורות, מזרונים, גפרורים, בובות, אטבים, חלקי זכוכית וכו') וחומרים מהטבע (בלוטים, גרעיני חמניות, אורז, חול ים, חצץ צדפים וכו').

מאוקטובר 2010 החליטה לבב פקר להתמקד בחומר אחד - שרשראות אופניים, ובנושא אחד - כלבים. החומר התגלה "במקרה", כשבאחד מביקוריה אצל מתקן האופניים ביקשה ממנו לשמור עבורה את ה"זבל". השרשראות התגלו לה כחומר נפלא שמכיל את אהבתה לברזל ואת התרגשותה להכיר ולחקור את העדינות והגמישות של חומר זה ואת הורסטיליות של התנועה שלו. התוצאה הייתה מספר סדרות של כלבים.

נירית אומרת שלא תמיד היא מוצאת מילים להגדיר את תהליך היצירה שלה: יש רגע של השראה, שבו היא שוקעת בתוך עצמה, נסחפת אחרי משהו שחזק ממנה וכמו בהבזק של רגע היא מדמיינת מה יקרה מהחומר, מחליטה ומבצעת.

הסדרה "מהבָּטָן" כוללת פסלי נשים בהריון בגודל טבעי, העשויים בעיקר ממתכות (חלקים של אופנועים ומכוניות) וכן מקולבים, ענפים ועוד. הפסלים, שנוצרו מפסולת שנאספה ע"י האמנית, ממחישים את יכולתה להאניש ולצקת עדינות ורכות במתכת קשה וקרה. היא משלבת בהם את העדינות הנשית והעוצמה הגברית המצויה בה, את מורכבותה ואת ראיית עולמה.

לבב פקר מאמינה שלכל אדם בעולם יש כישרון ייחודי לו ואם נתרכז בפנימיות שלנו ונוציא את הטוב ביותר שאנחנו יכולים לעשות, נחיה בשלווה ובשלום עם עצמנו ונשפיע על הסביבה הקרובה והרחוקה כאחד. האמנות מבחינתה היא שפה חוצה גבולות שאיננה מתבססת דווקא על לימודים אקדמיים: עבורה, כשמתבוננים ביצירת אמנות או עיצוב, אין זה משנה מה הלאום של מי שיצר אותה, מהו מינו וצבע עורו, היכן למד והציג את עבודותיו בעבר: משנה רק האם היצירה "נוגעת" בליבו של המתבונן בה ומרגשת אותו, האם היא מדברת בשפה האוניברסלית המקרבת לבבות.

אוצרת: גלית סמל

התערוכה עוסקת בייצוגים של נשים בהיריון, תוך העלאת קולה של האשה העומדת להיות אם ומאפשרת מבט להצגת אימהות מורכבת במאה ה-21. התערוכה מציגה את דמות האשה הנמצאת בשלב חשוב ומכריע בחייה - תקופת הפיכתה לאם. לצד ההתפעמות ממעשה האמנות של הפסלים שיצרה האמנית נרית לבב-פקר, מטרת התערוכה לעורר מחשבה ומודעות למצב המיוחד שבו נמצאת האשה. הנושא האוניברסלי נוגע לכלל הנשים, ללא הבדל דת וגזע. זהו פרק מהותי בחיי נשים המבקשות למלא את ייעודן האימהי כנשים.

העיסוק המהותי של הפסלים הוא בשלב הקודם לאימהות- ההיריון, כחוויה נשית ראשונה במעלה. הפריזון- אישור החיים, נטמע בתוך בטן עוטפת העשויה מחומרים לא אנושיים. כל פסל הוא ייחודי ויחידני, כשם שכל ילוד הוא יחיד במינו. בתערוכה קיים עיסוק ישיר בגוף ובנשיות שמאופיינת על ידי פעולת ההכלה. כל הפסלים מסמנים הכלה של גוף נשי בהיריון. בחלק מן העבודות הבטן מסומנת כנוכחת באמצעות היעדר החומר, מה שמותיר מקום לדמינו של הצופה.

התוויית תחום המחיה של העובר נעשית תוך כדי בניית קווי המסגרת של הפסל והתאמת הבטן להווייתו. עצם הפיסול של רחם, כמו מפיה חיים בפסלים ונדמה כי הם יואנשו ויקומו לחיים עוד רגע. לבב-פקר מנסה לתפוס את ממשות החיים באמצעות יצירה של רחם ושל ה"יש" המפגם בתוך הגוף.

לא רבות הן האמניות שמתארות גוף נשי בהיריון ואלה העושות זאת, משתמשות ביצירה ככלי לחקירה ובדיקה של מושגים ומוסכמות וככלי ביטוי של תחושות מורכבות. לבב-פקר יוצרת פסלים שמתכתבים עם זהותה האישית הייחודית. הפסל איננו מודל שתואם את הסטריאוטיפ של אשה-חפץ-מודל. נרית היא יוצרת אינטואיטיבית, מהבטן, זהו ה"אני מאמין" שלה, וכפי שלידה היא תהליך טבעי, כך גם היצירה שלה, שנבראת תוך כדי.

העיסוק בהיריון מייצג עבורה את ההבדל המהותי בין נשים לגברים בעידן העכשווי המתאפיין בשחרור האשה. תחומים רבים (כמו-קריירה ופרנסה, גידול ילדים, טיפול בבית) הפכו לשוויוניים בין המינים, אולם עצם ההיריון בולט (תרתי משמע) כשורש ההבדל, כיוון שגם אבהות יכולה להיות מכילה ועוטפת. מדובר בשלב שמייצע בעיניה את המורכבות הנשית ברמה הרגשית והפיזית כאחד: שינוי ועיוות תווי הגוף, חששות ורגשות סוערים, דאגה לאופן הלידה וחרדה לשלום התינוק ובריאותו, התמודדות עם השאלה כיצד אשה הרה נתפסת בעיני עצמה ובעיני החברה- יפה, מכוערת, מושכת או דוחה. מדובר באובדן שליטה על המראה, התיאבון וההורמונים, תופעה שאותה חווה האשה בעת ההיריון באופן מועצם.

לאורך ההיסטוריה נתפשת ומפוענחת המהות הנשית בצורות רבות שיצרו פרשנויות מגמתיות לדמותה. מגוון ההתייחסויות לדמות האשה הוא רחב: כאשה בהריון (פריזון), כאימהית (אם וילד), בשעת לידה, כחפץ, כאובייקט וסמל מיני, כקורבן, ככלי משחק. ניתן למצוא גם ביטויים של חוזק ועוצמה נשית כסמל לשפע ועושר, פטרונית לתרבות, לאמנות, לחוק ולסדר וגם סמל לשאפתנות.

דימוי האם הוא מן הדימויים השכיחים ביותר באמנות. לאורך תולדות האמנות ניתן לעקוב אחר הפיכתה לסמל כאמא אדמה, האם הגדולה, סמל לטוהר, המלכה האם, האם המחנכת, שומרת המוסר ועוד. האם איננה קיימת כסובייקט, אלא מוצגת תמיד כמושג פטריארכלי כחלק מהמשפחה, החברה, הסדר והחוק.

האשה כסמל של פוריות, שמחנה נובעים כל החיים, היא אנלוגית לכל דמויות האם הגדולה בתרבויות העתיקות. "האם הגדולה" נחשבה כיוצרת החיים וכדימוי ארכיטיפי נשי, הבא לידי ביטוי חיצוני בפולחן, במיתולוגיה ובאמנות של האנושות הקדומה, ומעמדה בקרב התרבויות הקדומות היה, לפיכך, חשוב ביותר. מכיוון שגוף האשה אחראי על יצירת חיים חדשים, תוארה "האם הגדולה" ככלי-קיבול הנושא

את הילד בתוכו ומהווה עבורו מקור הגנה וחום עד ליציאתו לעולם. ומכאן הנוסחה הסמלית האוניברסאלית עבור התקופה המוקדמת של קיום המין האנושי: אשה-גוף-כלי קיבול-עולם. זוהי הנוסחה הבסיסית של העידן המטריארכלי בו הנשי הוא בעל משקל רב יותר מהגברי.¹

עבודות אחרות של לבב-פקר המוצגות בתערוכה זו עוסקות בכלי הקיבול- הכד. מאז ומתמיד שימש גוף האשה מקור לדימוי כלי הקיבול. כבר מתקופות קדומות אנו מוצאים את הסמל המרכזי של האשה-הכד, כמהות הנשית. הכד-אם הוא למעשה תפיסה בסיסית בכל הדתות ונפוץ כמעט בכל העולם. הסימבול של האשה עם הכד נובע מהצורה החיצונית שלו ששומר על תכנו ומחזיק אותו בחוזקה, בדומה לבטן. בנוסף לכך, הכד מזין את מה שבתוכו בדומה לתינוק שבתוך הבטן. מקור היחס בין האשה לכד נובע לפיכך במשמעות הסימבולית של הצורה וגם במשמעות הסימבולית של החומר שממנו עשוי הכד, מכיוון שהחומר קשור לאדמה ועומד ביחס לתחום הנשי - אמנות הקרמיקה היא המצאה נשית. הכנת הכלי היא חלק מהפעילות המקורית של האשה, כמו יצירת הילד.

זהות נשית

הפרובלמטיקה המודרנית של האימהות קשורה ביחסה אל הנשיות. האם האשה איננה שלמה ללא האימהות? האם יצוג האשה הוא בהכרח על ידי ייצוג האם? הגוף הנשי התנייד מאז ומתמיד בתוך חלל תרבותי שעוצב מלכתחילה מתוך הגמוניה גברית, ומכאן ניתן לשאול: האם ייצוגיה של זהות נשית הם בהכרח של האשה או של החברה המגדירה אותם?

עיסוק בענייני זהות נשית מעמיד באופן טבעי את הגוף כמושא מרכזי מבחינה פיזית ומנטאלית. ייצוג הגוף במצב של הריון, קורא תיגר על מאות שנים של ייצוג נשים על ידי גברים ככבולות להווייתן החומרית, כלאות בבשר גופן, "אסירות של הרחם", כך על פי ז'וזף ברונר². סימון דה בובואר³ טענה שעל מנת לזכות בחירות ובשוויון חייבות הנשים, קודם כל, להשתחרר מהתהליכים הגופניים, בעיקר מאלה הקשורים בלידה, שנתפסה על ידה כשורש שעבודן לביולוגיה.

אבחנתה של דה בובואר נבעה מההבחנה שהיא ערכה בין טבע (האשה) לתרבות (הגבר) ובהתאמה- בין הגוף לשכל. משחרר האנושות נכבלה האישה לטבעה הביולוגי בעוד הגבר הוא שהגדיר, ולפיכך יצר את החברה האנושית בדמותו ובצלמו. בידי רוכז הכוח הכלכלי והפוליטי, והוא שקבע את אמות המידה, את המוסר, את המטרות. לכן יחס החברה לנשים הוא יחסו של הגבר לנשים. יתרה מזאת, כיוון שהתרבות האנושית היא גברית, הרי גם תפיסתן של הנשים את עצמן הושפעה במידה מכרעת מתפיסתו של הגבר אותן.

האמירה הידועה של דה בובואר בהקשר לכך "אישה אינה נולדת אישה - היא נעשית אישה", מדגיש שהנשיות אינה טבעית, אלא נרכשת. הנשיות אינה תכונה מולדת והיא נוצרת בהקשר תרבותי, כלכלי והיסטורי. לפי דה בובואר "אין זה הטבע שמגדיר את האשה, אלא היא זו שמגדירה את עצמה בהתמודדותה עם הטבע בדרכה שלה". השאלה - שנהפכה מאז לשאלה המרכזית בהגות הפמיניסטית - היא האם וכיצד מסוגלת האשה להשיג את חירותה ולהיות אדם שלם וחופשי, ואם אינה נידונה להידרדר לגורל שהטבע כביכול גוזר עליה.

בובואר טענה שאם ברצונן של נשים להיות סובייקט חופשי ויצירתי ולא כלי קיבול סביל של הביולוגיה, עליהן לסרב להפוך לאימהות. היא שללה בבירור את האימהות ומתחה עליה ביקורת קיצונית. מבחינתה, שחרור חברתי של הנשים תלוי בשחרורן מכבלי גופן.

ייצוג עכשווי

ההתייחסות אל הייצוג העכשווי של האשה בכלל והאשה בהריון בפרט, חייב לקחת בחשבון את המערך האידיאולוגי והסוציו-תרבותי של ימינו הרואה במושג האימהות זכות יחידה במינה, ברת אלטרנטיבה ולא כחובה (בדומה לתפיסה שרווחה לאורך המאה ה-19). נקודת מבעה של לבב-פקר את האשה מתרחב למבט אוניברסלי של האם הגדולה, הנושאת על גבה את האנושות, היא על-זמנית, מחזורית ומונומנטאלית. ייצוג ההיריון בפסלים שלה איננו מייצג תפיסה רומנטית של נשיות, פאסיביות או חוסר אונים, אלא מייצג תפיסה נשית חזקה, בה הנשים מודעות, נוכחות, עצמאיות, מביעות עמדה ולא מקבלות על עצמן תפקיד שנוסח על ידי מישהו אחר.

התערוכה נעה על טווח של עוצמה וכת, שליטה והכרה מחד ופגיעות ועדינות, חרדה וכאב מאידך, תוך עיסוק בנושאים- נשיות, פרוץ, נראות, דימוי הגוף, תפיסה עצמית וחברתית ועוד. מוטיבים של רגישות גופנית באים לידי ביטוי בחיבור שבין כאב ונשיות. שרשראות, גלגלי שיניים, פלגים, קפיצי מנוע, שסתומים וחומרים נוספים מרותכים יחד ומסמלים את האשה החדשה, המורכבת, האשה החזקה של המאה ה-21.

הפרקטיקה הנשית מגולמת כאן ביצירת פסלי נשים מחומרים ממוחזרים שנחשבים כשייכים לעיסוק "גברי" בעיקר. הפסלים הנבנים על ידי אשה, עוסקים בתכנים נשיים, אולם גם לגברים יהיה קל להתחבר אליהם בעקבות השימוש בחלקים מפורקים של כלי רכב שהשימוש בהם נעשה בעיקר במוסכים על ידי גברים- טריטוריה לא נשית מובהקת.

כל פסל נבנה מחומר אחד שמאפיין אותו: חוטי פליז ונחושת, חוטי פח, קולבים, ענפים ללא עלים, חלקי ברזל ממכונניות- פלגים, קפיצים ושסתומים של מנוע; חלקים מאופנוע- תלתלים, פינים, מיסבי סלסלה; וחלקים מאופניים- שרשראות, גלגלי שיניים ופעמונים. הסדרה שנבנתה במהלך ארבע שנות עבודה, מייצגת תקופה של יצירה חדשנית שנוצרה אינטואיטיבית בלי תכנון מראש.

מתוך העבודה עם חומרים כבדים וחזקים נולדה יצירה מונומנטאלית אבל עדינה, בעלת אסתטיקה "נשית", שמציגה מצב דואלי דומה גם אצל האשה. מצד אחד היא מציגה גוף עוצמתי המכיל ויוצר בתוכו חיים חדשים, ומצד שני, הגוף שעובר שינויים רבים, נמצא בשלב עדין ופגיע.

פסלי נשים הרוח יוצרים בדרך כלל דגש על דימוי הגוף. פסלים רבים הופכים את האשה לאובייקט של הריון וכמושא להתבוננות על מצב גופני פרטי שהופך להיות מבט קולקטיבי. חתירתן של נשים לקול ציבורי משלהן החלה מתחילת המאה ה-20, שבה החלו לדבר על אימהות ולבקר את גבולות התפקיד הזה שבתוכו כלאה אותן הפטריארכיה הגברית, ובה ניסו לנסח מחדש את בעייתיות היחסים בין החוויה הנשית לבין הייצוגים הנשיים השגורים בתרבות. יצירת מודעות גבוהה יותר לקשיים שחוות נשים לאחר לידה ויצירת סביבה חברתית תומכת, תקדם נשים בחברה, בעבודה ובכלכלה ותיצור אפשרות טובה יותר למיצוי יכולתן, רווחתן ולתועלת הכלל.

המודעות הנשית החדשה מגולמת בעבודות אלה באמצעות פסלי הנשים ההרות המגויסות כאן כמטאפורה ללידה של מודעות חברתית חדשה, כתקווה ללידה של שינוי חברתי.

הערות

1. Neumann, E., *The Great Mother*, Princeton University Press, Princeton, (1963), 1991.
2. ז'וזף ברונר, "קולה של אמא, או: דיאלקטיקות של תודעה עצמית פמיניסטית", זמנים מס. 47-46 ("זמן הנשים"), חורף 1993, ע' 4-17 (מאנגלית: איה ברור).
3. סימון דה בובואר (1908-1986) היתה פילוסופית אקזיסטנציאליסטית, סופרת והוגה פמיניסטית מהבולטות והחשובות ביותר. ספרה "המין השני" (1949), הוצאת בבל, 2007 (מצרפתית: שרון פרמינגר), הכולל בחינה של "גורלה המסורתי של האשה" והגורמים לדיכוי נשים לאורך ההיסטוריה התרבותית של עולמנו, הניח את היסודות לפמיניזם המודרני והיה לאחד הספרים המשפיעים על התרבות המערבית במאה העשרים.

צילומים: רן ארדה וסלי פטל
עיצוב גרפי: רויטל גולדשטיין

Curly
Mororcycle
(Connecting Rods)
140x90x75 cm

מתולתלת
חלקי אופנועים
(טלטים)
ס"מ 140x90x75

Dotty
Motorcycle Ball
Bearings
175x80x60 cm

כדורית
מיסבים כדוריים של
אופנועים
170x80x60 ס"מ

Jumpy
Engine Springs
170x80x60 cm

קפיצית
קפיצים של חנועים
170x80x60 ס"מ

Hollow
Motorcycle
Crank Pins
185x55x45 cm

חלולה
חלקי אופנועים
(פינים)
ס"מ 185x55x45

Breeze
Engine Valves
90x100x170 cm

בריזה
חלקי מנוע (שסתומים)
90x100x170 ס"מ

Fetal
motorcycle Ball Bearings
170x180x60 cm

עוברית
מיסב כדורי
170x180x60 ס"מ

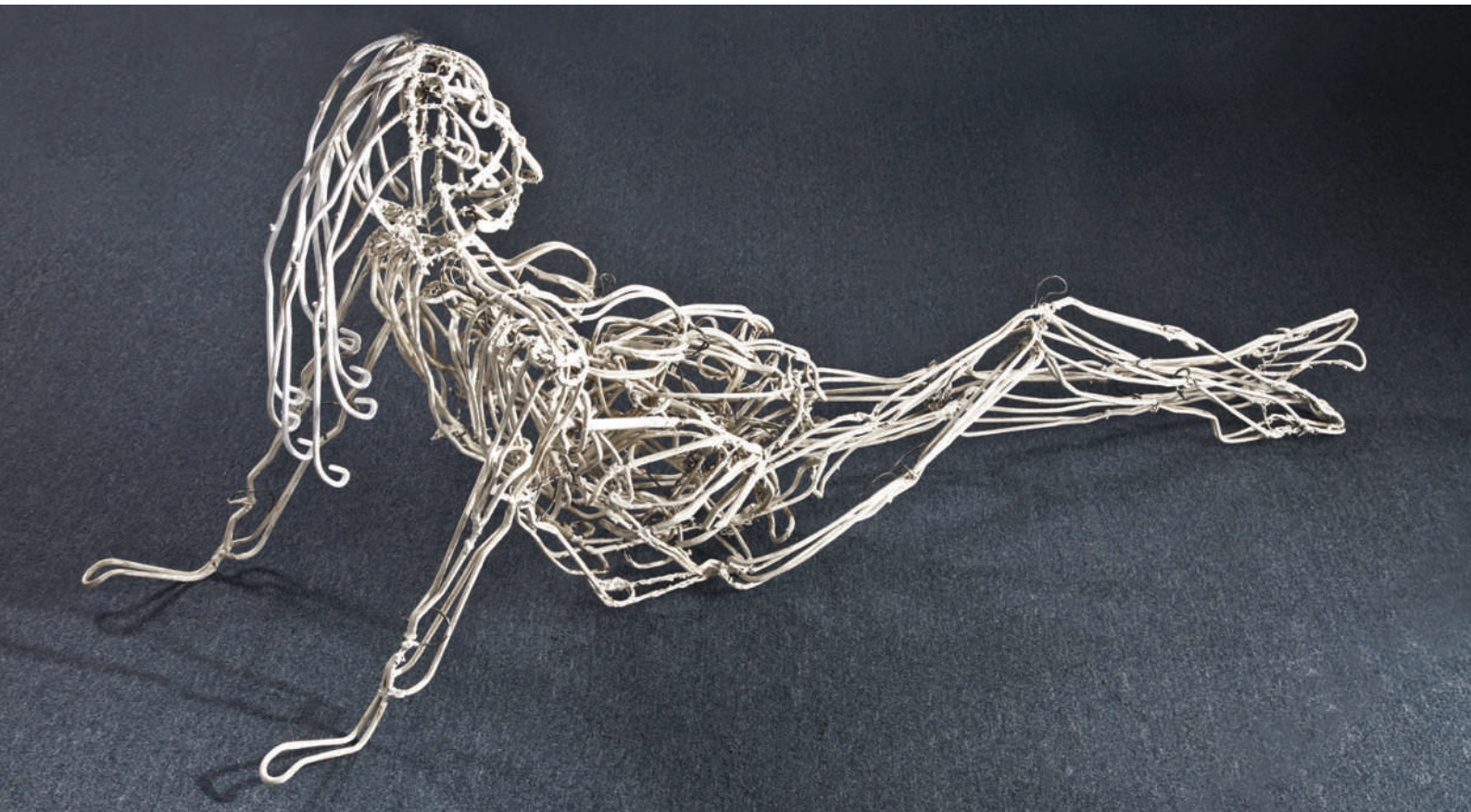
Bell woman
Bicycle Bells
70x40x50 cm

פעמונית
פעמוני אופניים
70x40x50 ס"מ

Beach
Hangers
70x40x200 cm

חוף
קולבים
ס"מ 70x40x200

Sunning
Hangers
180x75x55 cm

יג
קולבים
ס"מ 180x75x55

Electric
Engine Plugs
55x60x95 cm

חשמלית
חלקי מנוע (פלאגים)
ס"מ 55x60x95

Prayer
Motorcycle Roller
Bearing Ca
84x80x96 cm

תפילה
מיסבי סלסלת
אופנועים
84x80x96 ס"מ

Bears the Brunt

Metal scraps, Bed

200x100x20 cm

הנושאת בעול

פסולת מתכת, מיטת סוכנות

200x100x20 ס"מ

Birth
Brass and Metal Strings
70x110x15 cm

לידה
חוטי פליז ומתכת
70x110x15 ס"מ

Rounded
Bicycle Parts
90x50x50 cm

חעוגלת
חלקי אופניים
90x50x50 ס"מ

Baby nest
Branches
200x100x90 cm

קן לתינוק
ענפים
200x100x90 ס"מ

Heaven
Bicycle chains
185x75x60 cm

שחיים
שרשראות אופניים
ס"ח 185x75x60

formulated by someone else.

The exhibition revolves around a range of power and strength, control and recognition on the one hand and vulnerability and tenderness, anxiety and pain on the other. All this takes place while dealing with issues such as- femininity, fertility, visibility, body image, personal and social perception and more. Physical sensitivity motifs are expressed in the connection between pain and femininity. Chains, gears, twigs, springs, valves and other materials are welded together in order to symbolize the new, complex woman, the strong woman of the 21st century.

Feminine practice is embodied here in the creation of sculptures of women made of recycled materials that are considered to belong to a "masculine" occupation in particular. These sculptures, created and built by a woman, deal with feminine content, yet allows men to easier relate to since it uses dismantled parts of vehicles that are mostly used by men in garages - a distinctly non-female territory.

Each sculpture is made of one material which characterizes it: copper and bronze wires, tin wires, hangers, branches without leaves, iron parts taken from cars, springs and engine valves; parts of a motorcycle-curls, pins, basket bearings; and parts of bicycle-chains, gears and bells. The series, a product of four years of work, represents a period of innovation that was created intuitively without prior planning.

Working with heavy and strong materials has brought to life a monumental but delicate work with a "feminine" aesthetics, representing the similar dual state of the woman. On the one hand it presents a powerful body that contains and creates a new life, and on the other hand, the body that undergoes many changes, while in a delicate and vulnerable stage.

Sculptures of pregnant women usually create an emphasis on body image. Many sculptures turn the woman into an object of pregnancy, or an object which allows a look at a private physical state that becomes a collective gaze. Women have been striving for a public voice of their own since the beginning of the 20th century, when they started talking about motherhood and criticizing the limits of this role which the male patriarchy locked them into, thus trying to rephrase the problematic relationship between the feminine experience and the feminine representations common in culture. Creating high awareness of the difficulties experienced by postpartum women and creating a supportive social environment will advance women in society, work and economy, and create a better possibility of realizing their potential, for their own benefit, and that of the general society.

The new feminine awareness is embodied in these works of art using pregnant women sculptures. They are depicted here as a metaphor for the birth of a new social consciousness, as a hope for the birth of social change.

Remarks

1. Neumann, E., *The Great Mother*, Princeton University Press, Princeton, (1963), 1991.
2. Jose Brunner, "Mother's Voice, or: Dialectics of Feminist Self-Consciousness," *Times*. 47-46 (Women's Time), Winter 1993, p. 17-4 (English: Aya Breuer).
3. Simone de Beauvoir (1908-1986) was an existentialist philosopher, writer and one of the most prominent and important feminist thinker. Her book "The Other Sex" (1949), published by Babel, 2007 (from French: Sharon Preminger), which includes an examination of the "traditional fate of the woman" and the causes of the oppression of women throughout the cultural history of our world, laid the foundations for modern feminism of the twentieth century.

Photos: Ran Erde, Sali petel
Graphic Design: Revital Goldstein

ancient art. The status of the great mother among ancient cultures was therefore very important. Since the woman's body is responsible for creating new life, the "great mother" is described as a container that carries the child within it and serves as a source of protection and warmth until he is born into the world. Hence the universal symbolic formula for the early period of existence of the human race: woman = body = container = world. This is the basic formula of the matriarchal age in which women are more meaningful than men are. ¹

Other works by Levav - Packer in this exhibition deal with container - a jug. The woman's body has always been the source of the container image. From ancient times, we have found the central symbol of the woman-jug, as the feminine essence. The woman-jug is a basic concept in all religions and is common in many parts of the world. The symbol of the woman with the jug derives from its outer shape, which retains its contents and holds it tightly, similarly to the belly. In addition, the jug feeds what is inside of it like the baby inside the womb. The source of the relationship between the woman and the jug is therefore derived from the symbolic meaning of the shape and the symbolic meaning of the material from which the jug is made, since the material is attached to earth and stands in relation to the feminine sphere- ceramic art is a feminine invention. Preparing the tool is part of the woman's original activity, such as creating the child.

Female Identity

The complexity of modern motherhood is related to her attitude toward femininity. Is the woman incomplete without motherhood? Must the representation of the woman be brought forward by motherhood? The feminine body has always moved around a cultural space that was originally designed out of male hegemony, and therefore one can ask: Is the representation of a female identity necessarily of the woman or of the society that defines her?

Dealing with female identity issues naturally places the body as a central object, both physically and mentally. Representing the body in a state of pregnancy, challenges centuries of women's represented by men as being bound to their physical existence, imprisoned in their own flesh, "prisoners of the womb". Jose Brunner ²Simone de Beauvoir ³ argued that, in order to win freedom and equality, women must, first of all, be released from physical processes, especially those related to childbirth, which are perceived by her to be the root of their subordination to biology.

De Beauvoir's diagnosis derived from the distinction she made between nature (the woman) and culture (the man) and respectfully between body and mind. Since the dawn of humanity, the woman was confined to her biological nature while the man was the one defining it, and thus created human society in his image and figure. In his hands was concentrated economic and political power, and he was the one who set the standards, morals, goals. Therefore, society's attitude toward women is the same as the attitude of men towards women. Moreover, since human culture is masculine, women's perceptions of themselves were also influenced by a man's perception of them.

De Beauvoir's well-known statement in this context, "A woman is not born a woman - she becomes a woman," emphasizes that femininity is not natural, but acquired. Femininity is not an innate quality; it is created in a cultural, economic and historical context. According to De Beauvoir, "it is not the nature that defines the woman, but it is she who defines herself in dealing with nature in her own way." The question - which has since become the main question in feminist thought - is whether or how a woman can achieve her freedom and be a free and whole person, one who is not doomed to degenerate into a fate supposedly imposed by nature.

Beauvoir claimed that if women wanted to be free and creative subjects rather than passive containers of biology, they should refuse to become mothers. She clearly rejected motherhood and criticized it. For her, the social liberation of women depends on their release from the bonds of their own bodies.

Contemporary representation

The current representation of women in general and of pregnant women in particular, must take into account the ideological and socio-cultural structure of our day, which views the concept of motherhood as a unique, alternative and a non-obligatory right (similar to the perception which was common in the nineteenth century). Levav Packer's view of the woman expands to a universal view of the "great mother", who carries humanity on her back; it is timeless, cyclical and monumental. Representation of pregnancy in these sculptures does not represent a romantic perception of femininity, passivity or helplessness, but comes to show a strong feminine perception in which women are aware, present, independent, express their opinions and do not take upon themselves a role that was

Nirit Levav-Packer

"From Within - Identity, Body, Femininity"

Curator: Galit Semel

This exhibition presents pregnant women and raises the voice of the woman who is about to become a mother and presents a perspective on the representation of the complexities of motherhood in the 21st century.

The exhibition presents a female figure who is at an important stage in her life - that in which she is entering motherhood. In addition to the awe-inspiring sculptures created by the artist, Nirit Levav - Packer, the exhibition aims to encourage reflection and awareness of the unique situation in which the woman finds herself. This universal subject concerns all women regardless of religion or race. It is an important part of the lives of women who wish to fulfill their motherly purpose.

The main theme of the sculptures is the previous stage for motherhood- the pregnancy, as a primary feminine experience. Fertility - the confirmation of life is implanted into an enveloping stomach made of non-human materials. Each sculpture is special and unique, as is every child. In the exhibition, there is a direct preoccupation with the body and femininity characterized by the act of containment. All the sculptures signify the containment of the feminine body during pregnancy. In some of the works, the belly's presence is presented as an absence of material, leaving room for the viewer's imagination.

The delineation of the living area of the fetus is made by constructing the framework of the sculpture and adapting the belly to its being. The actual sculpting of a womb appears to bring life to the sculptures, as if they themselves could be revived and brought to life at any moment. Levav - Packer tries to grasp the reality of life through the creation of a womb and of the "essence" that vibrates within the body.

Few female artists describe a pregnant woman's body. Those who do use art as a tool to explore concepts and conventions and to express complex emotions. Levav - Packer creates sculptures that correspond to her unique personal identity. This work does not represent the common female stereotype--an object. Nirit is an intuitive artist, working from within, this is her "credo", and in the same way as birth being a natural process, so is her work, created during the process.

The preoccupation with pregnancy represents, in her eyes, the substantial difference between women and men in the contemporary era characterized by the liberation of women. Many everyday matters (such as career and financial support, raising children, home care) have become equal to the sexes, but the very fact of pregnancy is evident (literally) to be the difference, since fatherhood can also be very loving and embracing. This is a stage that represents, in her eyes, the feminine complexity on both the emotional and physical levels: physical body transformations, fears and turbulent feelings, fear of the actual birth and anxiety about the baby's health and wellbeing, Facing the dilemma of how a pregnant woman is perceived in her own eyes and by society- beautiful, ugly, attractive or repulsive. This is a loss of control over appearance, appetite and hormones, a phenomenon experienced intensively by the woman during pregnancy.

Throughout history, the female essence has been perceived and deciphered in ways that have created tendentious interpretations of its image. The range of references to the woman's image is broad: as a pregnant woman (fertility), as a mother (mother and child), at birth, as an object, as a sexual object and symbol, as a victim and as a game piece. There are also expressions of feminine strength and power as a symbol of richness and wealth, patronizing culture, art, law and order and a symbol of ambition.

The image of motherhood is one of the most common subjects in art. Throughout the history of art, one can trace its transformation into a symbol as mother nature, the great mother, a symbol of purity, the mother queen, the educating mother, the guardian of morality and more. The mother does not exist as a subject, but is always presented as a patriarchal concept as part of the family, society, order and law.

The woman as a symbol of fertility, from which all life derives, is analogous to all the "great mother" figures in ancient cultures. The "great mother" was considered to be the creator of life and as a feminine archetypal image, expressed externally in rituals, mythology, and

About Nirit Levav-Packer

Nirit Levav-Packer, an artist and a designer, was born in 1963, married and a mother of four sons. Nirit graduated from the Parsons School of Design in New York with a degree in Fashion Design. She then proceeded to develop a career in fashion design specializing in bridal gowns.

During the years, after feeling the urge to create, Nirit realized she can't fulfill her herself or her calling by being solely a fashion designer. Parallel to her other occupations, Nirit started to explore creative avenues and broaden her education by studying jewelry, pottery, ceramic sculpture and iron sculpting.

Levav-Packer acquired most of her early training as an artist at her father's theatre sets workshop. This atelier, often visited by renowned sculptures and painters, is where she would spend her vacations helping her father. Her father taught her welding, metal cutting and most important of all, not to fear experimenting with varied ideas and substances. This training was complemented by her mother, a crafts teacher and a hobbyist seamstress.

The variety of substances and crafts to which she was exposed from early childhood to late adolescence had a profound influence on Nirit's evolution as an artist.

During her creative time Levav-Packer is constantly searching, inquiring and looking into the other, the different, the individual while experimenting with various materials that evoke her imagination. One of Nirit's passions is breathing life into matter. The manual labor involved in her creating process surprises and excites her simultaneously.

Nirit's early works emphasize her ability to create from a seemingly endless variety of recycled raw materials, metals such as rails, keys, old nails; and household items including light bulbs, mattresses, matches, clothespins, and natural materials like acorns, sunflower seeds, sea sand and gravel.

During the year 2010 Levav-Packer has decided to focus on a single raw material – recycled bicycle chains, and on a single theme – dogs. The choice of substance was accidental – during a random visit to a bike shop, she asked for the shop's accumulated junk and received a box full of bicycle chains. The chains have proven to be a wonderful compound to work with, encompassing both her love for metals as well as her enthusiasm in getting to know the hidden flexibility and tenderness of them combined with the versatile range of movement they possess.

The end result is few series of different dogs, constructed from the chains. Although quite often she is at a loss for words trying to define her process of creation, she says that for her it could be a moment of inspiration, during which she is deep inside herself, being swept away by something stronger than herself, and in flash of a moment she can visualize the final outcome, make up her mind and execute.

The series "From Within" includes life-size sculptures of pregnant women, made mainly of metals (motorcycle and car parts), as well as coat hangers, branches and more. The sculptures, composed of junk collected by the artist, illustrate her ability to humanize and instill delicacy and softness into hard, cold metal. In them she merges her femininity with the masculine power within her, as well as her complexity and philosophy.

Nirit believes that each person has a unique gift and that if we look deep within ourselves and bring out the best in us, we can live in inner peace, influencing our surrounding both near and afar. For Nirit, art is a language without borders. Looking at a piece of art or a design transcends the artist, their nationality, gender, the color of their skin, education or past presentations. All that matters is whether the piece reaches out to the observers, moves them, and speaks the universal language that brings hearts together.

From
Within

Nirit Levav-Packer